

Dobrý den, vážení a milí spoluobčané,

právě máte možnost „pohlédnout do tváře“ poslednímu letošnímu číslu Nezávislého zpravodaje. Když tak listuji v pomyslném kalendáři roku 2016, napadá mě, že bychom se měli mnohem víc zabývat pozitivními věcmi. Těmi, které jsou nám společné a dělají naše životy lepšími. Ne se zarputilým výrazem preferovat každý tu svou „pravdu“. A tu se snažit všemi možnými, třeba i mocenskými a na nejnižší pudy útočícími prostředky, prosadit.

Konec roku je vždy spojen s bilancováním, s plánováním i zamýšlením se, co náš dosavadní přístup k životu přinesl druhým pozitivního a co negativního. Co změnit, aby budoucnost byla ve všech směrech lepší...

Tato úvaha mi evokuje jeden známý vtíp o tom, jak představitelé různých národností předstupují před Boha se svými přáními. Jeden chce mít vztah s manželkou stejně hezký jako soused, jeden chce krásný vůz, jaký si koupil jeho kamarád a další zase jet na dovolenou stejně krásnou, na jaké byl jeho kolega. A když předstoupí před Boha Čech, přizná se, že se mu strašně líbí jaké krásné, zdravé a tlustoučké prase má jeho soused. Na základě předchozích zkušeností Bůh praví: „A ty bys jistě chtěl stejné prasátko, že?“ Čech se zasní a odpoví: „Ne ne, já bych chtěl, aby mu v noci pošlo...“

Máme to štěstí, že žijeme v krásné obci umístěné v malebném prostředí, které obdivují davy turistů z blízka i z dalek. Plně jsem si to uvědomil, když na tu krásu pěla ódy z kosířské rozhledny kamarádka z Bretaně... Slatinky jsou na jednu stranu obec malá, na druhou však dostatečně velká třeba na to, aby si zachovala řadu lidových tradic. Už si skoro neuvědomujeme, že ruční stavění máje je dnes velká rarita. Starousedlíci se znají mezi sebou a snad taky proto mají veřejné akce takový domácí, rodinný charakter. Je zde však i řada nových spoluobčanů, z nichž by se ta aktivnější část chtěla do této rodiny zařadit, přispět svým dílem, kde je potřeba. Někteří jim říkají „naplaveniny“. Až zamrazí, když člověk ucítí, jak zle je to někdy myšleno... Ale proč?

Jak mezi starousedlíky, tak mezi novějšími občany Slatinek jsou lidé dobří, ochotní, pravdymilovní a laskaví. A potom jsou v obou táborech „ti druzí“. Co se neštítí ničeho, aby získali osobní výhody, aby vynikli nebo zkrátka

měli víc než ostatní. Je to zajímavý psychologicko-sociální jev, že zlo bohužel snadněji nachází společnou řeč...

I já jsem „naplavenina“, která si to zde od samého začátku zamilovala. Společně s manželkou a řadou přátel jsme se rozhodli nabídnout své síly k tomu, abychom Slatinky rozvíjeli a hledali všechno to společné dobré. Nakonec, jedním z výsledků naší snahy jsou i tyto noviny. Události a povolební zákulisní tanečky za nás rozhodly, že jsme se ocitli v menšinové opozici. Nevedeme však žádný osobní boj, jak se často snaží někteří přesvědčit veřejnost. Zůstáváme v opozici vůči zlu, lži, podvodům, elitářství a všemu negativnímu, co představují „ti druzí“ v řadách obou táborů. Vůči těm, které víc než společný zájem vede vlastní prospěch či nedoceněné ambice.

Závěr letošního roku představuje zhruba polovinu volebního období. To už může každý občan Slatinek posoudit, kolik slibů kdo splnil, která slova se „zhmotnila“ a která zůstala a zůstanou jen pěknými slovy...

Já si dovoluji za celou redakci všem našim čtenářům a spoluobčanům do nového roku 2017 popřát, aby toho dobrého, co nás spojuje, bylo stále víc. Nevadí, že je to někdy těžký běh na velmi dlouhou trať. Aby nás provázelo pevné zdraví, neboť jen tak se nám snadněji budou naplňovat všechny plány na šťastný, plnější a radostnější život. Vlastně jsem chtěl napsat soužití...

Oldřich Prokop

Vánoce a pověry

Vánoční čas je dobou, kterou si někteří ani nemusejí spojovat s křesťanskou tradicí. Vystačí si s představou svátků klidu a míru. Nic proti tomu. Společnost a naše civilizace se proměňuje a má jiné hodnoty. Přesto mnohé z minulosti přetrvává, i když si to dnes ani nemusíme uvědomovat. Nebude proto od věci některé tradice si připomenout, ne však proto, že bychom je chtěli nebo museli obnovovat. Poznáváním toho, jak žili naši předkové, je samo o sobě zajímavé a poučné (tedy pro ty, kteří se zajímají a nebojí se poučit). Zajímavá je přitom i ještě hlubší vrstva než jen křesťanská podoba Vánoc. Je to dávnověký a tajemný svět magických představ a předkřesťanských praktik, pověr a myšlení.

Slovo „pověra“ nám dnes může znít roztomile či dokonce mírně přihloupale. Když se někdo zalekne černé kočky, jež mu právě přešla přes cestu, asi jen málokdo by s ním sdílel obavy, že se mu skutečně přihodí něco zlého. Slovo „pověra“ je ale odvozeno od „pa-víry“, znamená tedy něco scestného, ale také nebezpečného. Neukazuje ani tak, že člověk věří v něco pochybného, ale to, že nemá tu správnou víru. Když má někdo dobrý pocit, že mu kukačka prorokuje hodně let, nebo se uklidní, když něco zaklepe na dřevo, může to působit nevinně. Ve svém základu ale tyto zvyky odkrývají prastarou představu o tom, že určité vnější jevy či předměty kolem nás mohou mít pro naše životy zásadní, magickou roli, mohou pozitivně nebo negativně zasahovat do našich životů. Kukačka ani černá kočka nad našimi životy přece nevládnou. Někdo si to ale může myslet, může v to věřit – či spíše pavěřit. Dříve byly tyto představy mnohem rozšířenější a byla jim přikládána mnohem větší váha a moc. A právě Vánoce byly časem, ke kterému se pojila řada těchto pověrečných zvyků a představ. A to dodnes – kolik z nás přece rozkrajuje na Štědrý večer jablko či nosí v peněženke kapří šupinu...

Snad každý si může vybavit Erbenovu baladu Štědrý večer, která podává starobylou představu o tomto „divoplodném večeru“, při kterém se může otevřít věštecký pohled do budoucnosti – jedna panna přitom v hladině jezera spatří svou svatbu, druhá svou smrt. Čas Vánoc je totiž opravdu časem magickým, který se odráží i v čase křesťanské liturgie a vánočních svátků. Přitom Vánoce jako svátky narození Krista nebyly nijak samozřejmé. Není vlastně ani známo, odkdy byl přesně svátek zaveden, v rané církvi navíc nebylo ani pevně dáno datum Ježíšova zrození – připomínalo se v březnu, dubnu, květnu, ale i listopadu. Teprve před polovinou 4. století se svátek zavedl a volba

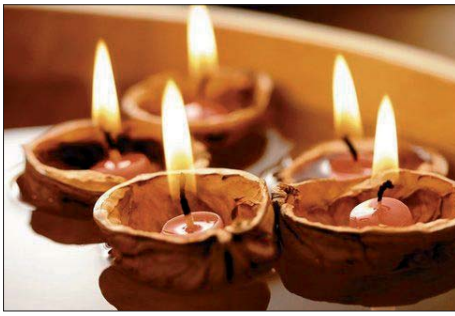
data na konec prosince souvisela nejen se svátky zimního slunovratu (při kterém se ohlašoval příchod delších dnů), ale i s pohanským svátkem „nepřemožitého boha slunce“, jehož náhradou se měl stát právě Ježíš Kristus. Křesťanská liturgie význam Vánoc podtrhuje jejich dlouhým trváním. Jejich hlavní období se neodehrává pouze v tzv. oktávu, tedy v osmi dnech od 25. 12. do 1. 1. včetně, ale přetrvává až do svátku Zjevení Páně (tzv. Epifanie) dne 6. 1., který se vztahuje jak ke křtu Páně v Jordánu (zvl. ve východní tradici), tak u nás k převažujícímu klanění tří králů; obě události měly připomínat zjevení božské podstaty Krista. Mezi tím jsou připomínány individuální svátky členů tzv. Kristovy družiny – prvomučedníka sv. Štěpána (26. 12.), „miláčka Páně“ sv. Jana Evangelisty (27. 12.) a Mládětek betlémských – novorozenců zavražděných na příkaz krále Heroda (28. 12.). Ještě širší pojetí Vánoc dlouho trvalo (až do 20. století) do svátku Uvedení Páně do chrámu (2. 2., na Hromnice), který se v židovské kultuře vztahoval k době 40 dní po narození (dnes bychom

řekli šestinedělí), po kterých Marie přinesla malého Ježíška do jeruzalémského chrámu pro požehnání. Po tomto datu se také z domácností odklízela vánoční výzdoba a betlémy.

Nejužší období Vánoc, 25. 12. až 6. 1., tedy dělí dvanáct nocí, magické číslo, které pro naše předky představovalo předobraz nastávajících 12 měsíců nového roku. Proto byl vánoční čas dobou, která sváděla k předvídání budoucích jevů, jak o tom psal Erben, ale i dobou, kdy bylo možné určitými pověrečnými praktikami ovlivnit budoucí rok ve svůj prospěch. V českém prostředí je dochováno v celosvětovém měřítku unikátní dílo, které některé tyto vánoční pověrečné obyčeje připomíná. Je to spis *Pojednání o Štědrém večeru*, sepsaný benediktinským mnichem Janem z Holešova (1366–1436), v němž se přibližují zvyky, jež u nás byly obvyklé v době Karla IV. Autor přitom kritizuje především nestřídmé projevy přežírání a opilství, ale i hry v kostky (kdy mají hráči – „služebníci ďáblůvi“ – zkusit, jaké štěstí jim hra přinese další rok). Právě hledání prospěchu a majetku pro další rok bylo „zakleto“ ve vánočních pověrách. Proto Jan z Holešova za projev ďábelství považuje i zvyk klást mince na štědrovečerní stůl, který má zaručit jejich rozmnožení. Podobně připomíná i rozdávání dárků jako předzvěst darů budoucího roku, kdy však kritizuje, že tyto dárky byly i vymáhány s různými kletbami – „Zle se ti povede tohoto roku, protože tohoto večera nic nedaruješ.“ Všimá si také, že mezi lidmi stále přetrvávaly některé pohanské zvyky – nechávali tak na stolech jídlo i s příbory, prý pro bůžky, kteří se měli přicházet v noci najíst. To může souviset i s vírou v moc negativních sil – duchů, kteří za večerů údajně obcházejí domy. Podle Jana z Holešova měli proti těmto silám působit koledníci, kteří v převlecích a hlučně „jako volové bučice“ obcházeli domy, aby tímto povykem zahnali zlé síly.

Štědrý den – K. J. Erben, Kytice

V pozadí toho byla však i víra v přebývání duší zemřelých mezi živými právě o „svatých nocích“. Právě jim se také někdy určovaly zbytky jídla na štědrovečerním stole – říkalo se, že jsou zanechány pro „dušičky“ či „andělíčky“. Představa o tom, že zemřelí (tzv. revenanti) se vracejí do světa živých, je velmi stará. V našem prostředí ale není jen záležitostí středověku. Kupříkladu na severní Moravě se tyto pověry udržovaly až hluboko do 18. století (podivně tehdy souvisely s extrémním strachem z těchto vampýrů, jejichž těla byla nezřídka exhumována a pálena). Na Štědrý den se tradovalo, a stále traduje, že se nesmí zametat, aby se nevymetly z domu duše zemřelých, které chodí navštěvovat své příbuzné a potomky. Bylo to provázeno obavou, aby se za to duše nemstily. Ze stejných důvodů se již od středověku zapovídalo vylévání vody na dvůr, jakékoliv hýbání se zemí, vynášení popela z kamen, šití, pletení, ale i prudké vstávání od stolu či hlasitý hovor a smích, který by zemřelému rušil. Mezi nejnáročnější pak patřil zákaz kýchání. Ještě na Boží hod vánoční proto na sebe někde lidé na ulici nesměli volat, aby je do roka nepostihla smrt.

Některé zvyky a pověry jsou skutečně zvláštní – například o Štědrém večeru se nesmělo sedět proti dveřím do ulice, aby dotyčného či někoho z rodiny nepostihla smrt. Na svátek betlémských nevinátek se také zakazovalo práť (aby dušičky navštěvující živé nebyly „ucourané“) a šít (aby se jim nevypíchaly oči). Za porušení těchto pravidel poté lidová rčení slibovala trest v podobě různých neštěstí. Všechny tyto představy mají silný magický základ a ukazují, že svět lidí minulosti (ale někdy i dnes) byl protkán s nadpřirozeným světem nejen v symbolickém, ale velmi fyzickém slova smyslu. Spojen byl především svět živých a mrtvých, který se v tuto dobu projevoval od pradávna i ve svátku starých Římanů, kteří v prosinci slavili výroční den matky tzv. lárů, bůžků – ochránců rodiny, rodinného krbu a duší zemřelých předků. Odezvy toho nacházíme právě ve víře ve vánoční návštěvy

zemřelých u žijících. V Bělorusku tak někde dodnes při štědrovečerní večeři hlava rodiny otevře okno a před ikonou prosloví pozvání ke svým předkům: „Svatí dědové, zveme vás, svatí dědové, přijďte k nám!“ Na Ukrajině a v Rusku se také ještě donedávna zvali duše zemřelých k ohni, kolem kterého stála rodina v očekávání jejich příchodu. Pálení slámy mělo přitom zajistit bohatou úrodu na příští rok. Spojení mrtvých s úrodou nesouviselo jen s věštícím charakterem některých vánočních pověr, ale i se starobylou vírou, že zemřelí, dlící pod zemí, nad ní mají větší moc než živí. S úrodou souviselo i pečení speciálního obřadního pečiva (štědrovky či různých lidských či zvířecích forem), které mělo jako symbolická oběť magicky zajišťovat plodnost a úrodu. Koho by tento prastarý význam napadl při pohledu na naše nazdobené perníčky?

Přitom i nevinné krájení jablka má podobný pověrečný základ. Ne nadarmo jej ve svém spise kritizuje zmíněný Jan z Holešova. Chápe jej sice na jedné straně v dobrém smyslu, jako projev darování ovoce čeledi a chudým, ale za „dábelské převrácení“ považuje názor a zvyk, kdy „někteří převracejí smysl těchto chvályhodných zvyklostí a krájí ovoce, aby na něm pozorovali budoucí dobré či zlé věci“. I my dnes se však těšíme, že se nám v jablku ukáže hvězda, která signalizuje štěstí a zdraví. Jan z Holešova také napadá obyčej ovazování stromů slámou (připomínající slámu z chléva v Betlémě), aby stromy napřesrok dobře rodily. Během svátků se také různě „čarovalo“, Jan z Holešova připomíná například zvyk některých žen, které měly ze zrn kadidlové prskyřice věstit „jak jsou milovány od svých mužů i od jiných“ – opět se v tom odráží Erbenův štědrovečerní příběh. Ženy měly také čarovat se zmíněnou slámou,

neznámo jak, a to proto „aby neměly blechy po celý budoucí rok“. Sláma se kladla i do místností, někdy pod stoly, aby zajistila příštího roku prospěch celé rodině. Právě touto slámou, „posvěcenou“ štědrovečerní večeří, se ovazovaly stromy v sadech. Podobný smysl měl valašský zvyk dávat na Štědrý večer zbytky od večera kravám, aby dobře dojily.

Magický význam měly i obřady spojené s kruhem – o Vánocích se tak sypalo zrní slepicím do kruhu či hospodář o Štědrém večeru třikrát obešel do kruhu stavení s řetězem, aby bylo chráněno před jakýmkoliv nebezpečím. Svůj ochranný smysl měly i obřady spojené s vodou a ohněm – pro jejich očistný charakter. Voda posvěcená na Tři krále měla v lidovém prostředí velký význam – kropila se jí pole, stromy, ale i děti, nalávala se do studní, stejně jako se dávala po třech lžících kravám, když se otelily. Také naše svíčky nejsou jen dekorací. Odrážejí křesťanskou tradici, která sděluje Kristovo nadějně poselství („Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života“, Jan 8, 12–13), ale stejně tak v sobě udržují pohanskou úctu ke „svatému ohni“, který symbolizuje počátek nového teplejšího slunečního roku.

Z mnoha pověr a podivných zvyků spojených s Vánocemi a Štědrým večerem byly vybrány jen některé, z nichž ale některé přetrvaly dodnes. Tento stručný výklad můžeme uzavřít konstatováním Jana z Holešova ze 14. století – „vskutku nikdy v celém roce se neprovozuje tolik a takových kouzel jako o tomto svátku“. Jak vidět, zvyky staré více než 600 let nám nemusejí být nijak středověce vzdálené. Ukazují, že jsme tak trochu stále stejnými lidmi, i když si „dábelsky“ rozkrojená jablka potom vyfotíme chytřími telefony.

Ondřej Jakubec

V našem Zpravodaji bychom vás chtěli pravidelně seznamovat s průběhem veřejných zasedání zastupitelstva obce Slatinky. Abyste byli alespoň ve stručnosti informováni, pokud se nemůžete dostavit osobně. Nejbližší další veřejné zasedání bude v pondělí 12. prosince 2016 v 17.30 hodin. Srdečně vás zveme. Budte přítomni, když se rozhoduje i o vás!

ZE ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA OBCE SLATINKY

12. září 2016

- Pan starosta Crha nesplnil usnesení ze zasedání zastupitelstva obce dne 13. 4. 2016 a nepředložil návrh dokumentu zakazující **podomní prodej v obci Slatinky**.
- Žádost o dotaci na zhotovení **územního plánu obce Slatinky** nebyla na ministerstvu úspěšná, bude třeba o ni zažádat v příštím roce znova. Z tohoto důvodu zastupitelstvo schválilo novou upravenou smlouvu se zhotovitelem dokumentace Knesl Kynčl architekti, s. r. o.
- Zastupitelstvo schválilo smlouvu se společností EON o **napojení záchodků u rybníka na elektrickou síť**. Obec zaplatí náklady ve výši 12 500 Kč.
- Zastupitelstvo schválilo smlouvu se společností ENVlprojekt, s. r. o. Zlín na **zhotovení projektu sběrového místa za kravínem**. Cena 103 000 Kč + DPH.
- Zastupitelstvo schválilo smlouvu se společností Luftech, s. r. o. Slatinice na **instalaci klimatizačních jednotek v MŠ a na sále**. Cena cca 500 000 Kč. V diskuzi bylo poukázáno na škodlivost klimatizace a na naléhavější potřebu ozvučení sálu. Vyšlo také najevo, že s rodiči dětí celou záležitost nikdo neprojednával.

Aktuální projekty, jako záchodky u rybníka, sběrový dvůr a klimatizaci, využije a ocení jen malý zlomek občanů naší obce. Nešlo obecní peníze využít smysluplněji a ku prospěchu všech – třeba na výstavbu chybějících chodníků a cyklostezek, na nové veřejné osvětlení?

Tomáš Navrátil

Přijďte v pondělí na schůzi zastupitelstva. Mimo jiné se bude schvalovat rozpočet obce na příští rok a vyhlášky, které se budou týkat i vás.

Přehled akcí,

kteřé se budou ve Slatinkách konat v první polovině roku 2017

1. 1. 2017	NOVOROČNÍ VÝSTUP NA KOSÍŘ
21. 1. 2017	SPORTOVNÍ PLES
25. 2. 2017	OSTATKY
4. 3. 2017	DĚTSKÉ ŠIBŘINKY
25. 3. 2017	PÁLENÍ MORANY
29. 4. 2017	PÁLENÍ ČARODĚJNIC
30. 4. 2017	STAVĚNÍ MÁJE
27. 5. 2017	KÁCENÍ MÁJE
10. 6. 2017	POHÁDKOVÝ LES
24. 6. 2017	HODY

OBEC SLATINKY

Slatinky 111
Okr. Prostějov
783 42 Slatinice

Č.j. 205 /16-Cr

POZVÁNKA

na veřejné zasedání Zastupitelstva obce Slatinky,
které se koná v pondělí **12. 12. 2016 od 17 30**
na sále obecního úřadu.

PROGRAM JEDNÁNÍ:

1. Zahájení zasedání
2. Určení zapisovatele a ověřovatelů zápisu
3. Schválení programu
4. Kontrola usnesení
5. Projednání a schválení rozpočtu obce na rok 2017
6. Schválení vyhlášky o dodržování nočního klidu
7. Schválení vyhlášky o pohybu psů na veřejném prostranství
8. Schválení výše stočného na rok 2017
9. Diskuse a závěr

Vyvěšeno: 2.12. 2016
Sňato: 12.12.2016

Jaromír Crha
starosta

OBEC SLATINKY
Slatinky 111, 783 42
okres Prostějov
IČ: 288 764

strana 1/1

Sberbank Olomouc
č.ú. 420006114/6800

IČ: 00288764
DIČ: CZ 00288764

Telefon: 582373487
Fax: 582374811

E-mail: obec@slatinky.cz
www.slatinky.cz

K POZEMKOVÝM ÚPRAVÁM

Úvodem dovoďte malý slovníček pojmů úřednického jazyka českého z oblasti pozemkových úprav:

Obvod pozemkových úprav je území dotčené pozemkovými úpravami, část katastrálního území obce vyjma zastavěného území a lesů. Problémy bývají se zahrady, skutečné hranice často nesedí s katastrální mapou.

Účastník řízení je obec a vlastníci pozemků v obvodu pozemkových úprav. Nejsou jimi nájemci pozemků.

Sbor zástupců vlastníků má členy **nevolené** (zástupce obce a pozemkového úřadu, velcí vlastníci nad 10 % – pokud o to požádají) a **volené** z řad vlastníků půdy. Členství je neplacené a počet členů musí být lichý, v rozsahu 5 až 15. Sbor volí ze svého středu předsedu a schází se na pravidelných jednáních, kde spolupracuje při zpracování návrhu pozemkových úprav a vyjadřuje se k podaným připomínkám i k plánu společných zařízení.

Úvodní jednání je velmi důležitá schůze, na které budou vlastníci půdy seznámeni se všemi aktéry, způ-

soby, postupy, předpisy, podklady, důvody, harmonogramy, přínosy a předpokládanými náklady spojenými s pozemkovými úpravami. Nejdůležitějším bodem bude volba **sboru zástupců vlastníků**. Každý přítomný účastník úvodního jednání má jeden hlas (spoluvlastníci disponují pouze jedním hlasem) a volí se nadpoloviční většinou buď celá kandidátka jako celek nebo se hlasuje o každém kandidátu samostatně.

Zpracovatel návrhu pozemkových úprav je soukromá odborná projekční firma, kterou najal pozemkový úřad. Jde o veřejnou zakázku za cca 3 milióny korun.

Společná zařízení jsou polní cesty, mostky, meze, příkopy, větrolamy, zatravnění, zalesnění, terénní úpravy, rybníky, nádrže a hráze buď nově vzniklé, nebo rekonstruované. Použije se na ně půda ve vlastnictví státu a obce. Stavby se zahájí zpravidla až za rok po ukončení pozemkových úprav a proinvestuje se cca 30 miliónů korun.

Minulý příspěvek byl zakončen otázkou, kdo bude v procesu pozemkových úprav hájit veřejný zájem na krajinu prostupnou, estetickou a trvale udržitelnou. Podle mého názoru by to měla být obec. Ta má ze zákona dané významné postavení, pravomoci a povinnosti:

- ✓ Má velký vliv na výběr kandidátů do sboru zástupců vlastníků a zástupce obce je jeho **nevoleným členem**.
- ✓ Zpravidla zastupuje jako **opatrovník** vlastníky, kteří mají neznámý pobyt nebo neznámé dědice.
- ✓ Zastupitelstvo obce **schvaluje plán společných opatření**.
- ✓ Obec se stává **majitelem společných opatření**.
- ✓ Zástupce obce se **účastní tzv. kontrolních dnů**, které svolává pozemkový úřad zpravidla jednou za půl roku.
- ✓ Zástupce obce je členem komise pro vytyčení obvodu pozemkových úprav.
- ✓ Obecní úřad má **povinnost informovat občany** o průběhu pozemkových úprav.

Před obcí tak stojí hromada nejen náročné úřednické práce, ale především jde o významný tvořivý zásah do naší krajiny a přírody, který ovlivní její podobu na příští desítky a stovky let. Je to práce pro několik lidí na několik let, pokud chceme zodpovědný a kvalitní výsledek. Obec musí v procesu pozemkových úprav vystupovat jako sebevědomý, silný a rozumný hráč. V opačném případě pak po skončení akce budeme v hospodě nadávat (pozdě a trapně) „... co nám to tade ta unija zas postavila!“

Proto jsem společně s panem Dušanem Marko navrhl 21. června 2016 zastupitelstvu obce, aby zřídilo pracovní skupinu, jejímž úkolem by bylo:

- Vytvářet a shromažďovat podklady a informace pro rozhodování orgánů obce ve věci pozemkových úprav.
- Definovat a konkretizovat veřejný zájem obce v pozemkových úpravách.
- Pomáhat místním občanům v orientaci v procesu pozemkových úprav.

Současně jsme nabídli svou pomoc a účast. Pominu elementární úřední slušnost a povinnost na písemný text odpovědět písemně. Nestalo se tak. Na veřejném zasedání zastupitelstva obce dne 12. září 2016 pak pan starosta Crha v emotivním projevu náš návrh zesměšnil a odmítl slovy: „*Nechápu, proč se někam cpeš, když seš proti pozemkovým úpravám... Děláš věci proti lidem!*“

Jestli se tady někdo někam cpal a nacpal, tak to byl sám pan starosta Crha ve slavné komedii s opakovanými volbami. Nikde jsem nikdy neřekl ani nenapsal, že jsem proti pozemkovým úpravám – jen upozorňuji na jejich úskalí. Obávám se a pochybuji, čemuž se člověk znalý české historie minulých sedmdesátí let nemůže divit.

Od pana starosty bych očekával, že tyto obavy a pochybnosti bude rozptylovat, ale on každou svou činností i nečinností potvrzuje jejich správnost a oprávněnost. To, že někdo každý dotaz, připomínku či návrh vnímá jako osobní útok, vzbuzuje jen jedinou otázku. Proč?

Tomáš Navrátil

Žijeme ve Slatinkách – díl III.

Žízeň – příběh pole

Zkuste nepít. Nepijte den. Dva. Tři. A pak se dostaňte k vodě.

Slyšel jsem příběh jedné mladé dívky, kterou během války spolu s ostatními zajatci přepravovali v horkém létě po řece v podpalubním nákladovém prostoru říčního člunu. Bez oken, větrání. Přes den se výheň slunce opírá do plechové paluby, stojaté horko. Tři dny bez vody. A voda byla všude kolem ní za plechovou stěnou člunu.

Kdyby člověk žíznil den, dva, tři a pak by mu lili vodu kolem pusy, aby se nenapil, pochopil by, proč jsou přívalové deště.

Žízeň – to je pravý důvod přívalového deště. Příroda se snaží uhasit žízeň přívalem vody. A voda je pro život v přírodě alfou a omegou.

Je opravdu vody nedostatek?

Mýcení lesů, kácení stromů, špatná orba atd. A hlavně (to považuji za hlavní příčinu) dnešní „moderní“ zemědělská velkovýroba, která nahradila hnůj průmyslovými hnojivy. Dokud se hnojilo přirozeným hnojivem, byla voda elektrochemicky vtahována hluboko do půdy. V hloubce příroda vodu občerstvila a učinila z ní opět živou vodu – jako v pohádce.

Průmyslové hnojivo tuto schopnost nemá. Takže když voda do hloubky nepronikne a stále jen koluje po povrchu, stává se z ní mrtvá voda. Voda bez (pro ni) nutného pohybu často doslova shnije.

Osobně jsem byl svědkem tohoto jevu po povodních, které byly před dvaceti lety, kdy došlo k poruše koloběhu. Tehdy se vylila voda a nevsákla se. Vzpomínáte? Zůstala na povrchu a hluboce neodtékala. Vždy se působením slunce vypařila a znovu spadla – vypařila se – spadla – vypařila se... A tak se to opakovalo. Shnilá voda. A proto ten „smrad“. Zápach hniloby byl cítit při dešti i několik let poté. Možná si to také vybavujete.

Nedostatek vsakování vody je celková katastrofa. Třeba letos. Dešťově je průměrný rok. Ale hladina spodní vody je nízká. Jak to? Jednoduše proto, že země nepřijímá vodu.

Snaha betonovat, co nejrychleji odvodňovat a nechat přírodu žíznit je jednáním, které povede ke zvyšování

tragédie země, polí, lidí, kteří budou sužováni čím dál tím většími katastrofami – lijáky, záplavami a suchem.

Stručně řečeno: **Vody je dost. Problém je, že se nevsakuje a nezůstává na místě, kde spadla.**

Co z toho vyvodit místně? Ke Kobylí hlavě by se měl zaujmout citlivý, moudrý přístup.

Lán na Kobylí hlavě má cca 70 hektarů. To je hodně. Na Hané byl za první republiky statek, který měl 4 hektary, dobrý statek. Dříve by na takové rozloze hospodařilo několik hospodářů. Meze by byly samozřejmostí a problémy, které řešíme dnes, by nebyly. Proč tedy nenapodobit přirozené řešení našich předků?

Je možnost vyřešit situaci vzniklou přívalovými dešti bez betonování, a to následovně:

Obec se domluví s vlastníky polností a pronajme si od nich (nebo po domluvě vykoupí) tři pásy země o šířce 20 m a délce 500 m. Tj. tři hektary. A ty osadí keři a stromy. Za deset let tam vzniknou remízky, které zabrání odtoku ornice i vody. Je to jednoduché, trvalé a levné. (Navíc se zdá, že i ze zákona bude možné vynutit orbu po vrstevnici, což je dobrá zpráva.)

Chtějte takové řešení a věřme, že ti, kteří dnes mohou rozhodovat, se zachovají stejně moudře jako naši otcové a dědové.

Přeji vám hezké Vánoce a nový rok 2017 plný porozumění pro vaše bližní.

Dušan Marko

❄️❄️❄️❄️❄️ Poklady za našimi humny – jmelí ❄️❄️❄️❄️❄️

Příroda se uložila k zimnímu spánku, ale i v této době můžeme využívat její léčivou moc. V zimě se léčivost soustřeďuje do kořenů, a tak sbíráme kořen pampelišky lékařské, kostivalu lékařského, hadího kořene, křenu obecného, kozlíku lékařského, štětky škornicovy. Můžeme také sbírat léčivé choroše – březovník, outkovku, penízovku.

Nastal adventní čas, čas zastavení po celoroční práci na zahrádkách a také čas předvánočních příprav. Děti se už těší na stromeček a dárečky, ti starší na jejich rozzářené oči a odpočinek mezi svými blízkými.

K Vánocům a jejich zvykům patří jmelí již od nepaměti. V jeho čarovnou i léčivou moc věřili již v dávných dobách pohanské národy. Podle Wolfa-Dietera Storla, proslulého německého bylináře a etnologa, ho uctívali i staří Egypťané.

Pro Kelty to byla nejposvátnější bylina, protože rostla mezi nebem a zemí. Při jejím sběru se jí nesměla dotknout lidská ruka, podle mytologie používali zlatý srp a chytali ji do plátna, aby se nedotkla země. Jmelí pro ně bylo symbolem štěstí, všelékem, vařili ho v pivu a dávali dobytku, aby po celý rok prospíval, věšeli ho nad zárubeň dveří jako ochranu proti blesku i zlým duchům a bobule nošená na krku přinášela štěstí. Vařili z něj masti a lektvary na zvýšení plodnosti, rozehnaní nádorů a otoků a jako prevenci proti padoucnici. V lidovém léčitelství se jmelí používalo na léčení vředů, nádorů, padoucnice, dny, ušních onemocnění, léčilo slezinu, mor, omrzliny, bylo proti jedu a červům.

Podle slovanské tradice sejde-li se o zimním slunovratu pod zavěšeným jmelím muž a žena, mohou se obejmout a políbit a přinese jim to do dalšího roku zdraví a štěstí.

Jmelí bílé je cizopasná rostlina, která roste na listnatých i jehličnatých stromech. Jde o stálezelený rozvětvený keřík s kožovitými listy a bílými lepkavými bobulemi. K léčení se používají listy, plody jsou mírně toxické. Nesbírá se jmelí topolové, které je jedovaté. Doba sběru je od října do prosince a v březnu a dubnu, v ostatních měsících nemá dostatečně léčivé účinky.

V moderním lékařství se výtažek ze jmelí používá jako prostředek zabraňující nádorovým onemocněním, k regulaci krevního tlaku, při metabolických onemocněních.

Jmelí bílé / Viscum album

V bylinářství má široké uplatnění. Čaj ze jmelí pomáhá jako prevence kornatění cév, při zánětu dělohy, hormonálních poruchách, neplodnosti, klimakteriu, epilepsii, onemocnění metabolismu, hysterii, při poruchách zraku, rakovině, poruchách funkce slinivky břišní, srdečních onemocněních, mrtvici, ušních onemocněních, zastavuje krvácení, normalizuje krevní tlak. Mast a kaše hojí omrzliny, nehojící se rány a kožní vředy.

Příprava čaje je trochu náročnější – čajovou lžičku nasekaných listů a drobných větviček namočíme na 12 hodin do studené vody, pak zahřejeme na 80° C a scedíme do termosky. Pijeme 2–3 šálky denně.

Mast vyrobíme z bobulí, které sbíráme v říjnu až prosinci. Bobule vymačkáme do sádla nebo jiného masťového základu, zahřejeme na 80° C a necháme do druhého dne odstát, opakovaně zahřejeme ještě 2–5 dní a scedíme. Používáme na kožní problémy 2× denně do zhojení.

Z čerstvého jmelí si můžeme připravit **kaši** tak, že na vále válečkem nebo v porcelánovém hmoždíři rozmačkáme listy a plody. Postižená místa kaší potřeme.

Pro léčivé potěšení si můžeme připravit také **koupele**. Hrst jmelových listů namočíme na 12 hodin do 5 litrů studené vody, poté zahřejeme a scedíme do koupele.

Přeji všem láskyplné a voňavé vánoční svátky a nezapomeňte na políbek pod jmelím.

Eva Dojavová

Fauna Slatinek a okolí • Ptáci zimy

Dnešní článek bych ráda věnovala ptákům, které lze v druhé polovině podzimu a v zimě spatřit v naší obci a v okolní krajině. Nejde jen o ptáky stálé, ale i o ptáky tažné, kteří sem přilétají ze severní a východní Evropy. Text by vydal na mnoho stránek, dovolte mi tedy tentokrát udělat výjimku a vybrat ptáky, které jsem osobně viděla na naší zahradě, příp. v přilehlém okolí.

Nejprve k ptákům, které můžeme spatřit na krmítku: nejhojnějším ptákem je určitě **sýkora koňadra**, s typickou černou čepičkou, přilétající často ve větším počtu na krmítka, kde vyhledává semena slunečnice, ráda si také pochutná na lojových koulích zavěšených na stromech. Přes léto se živí hmyzem a larvami, větší hmyz si přidržuje nohama a zobákem ho otevírá. Jako jediná dokáže také pro nás ne zrovna sympatickou činnost, která je pro ni ale mnohdy nutná, a to při nebezpečí nebo nedostat-

Sýkora koňadra

ku potravy – jak píše velmi barvitě Bohuslav Záborský v knize Malý Brehm (z r. 1895): „... tato jest jediná, která někdy může státi se zlou, neboť přes družebnost svou napadá někdy nejen menší, nýbrž i větší ptáky, rozklobá jim lebku, a tak dostává se k mozku, své to největší lahůdce.“ Jiná její příbuzná, **sýkora modřinka**, pojmenovaná podle svého charakteristického zbarvení, takové krutosti neumí. Aby se její druh zachoval v dostatečném počtu a nahradily se tak zimní ztráty, snáší v sezóně tento malý ptáček až 15 vajec. Z dalších druhů sýkor je možné spatřit např. **sýkoru babku** nebo poměrně vzácnou **parukářku**.

Sýkora modřinka

Kromě sýkor jsou na krmítku častým hostem vrabci, a to oba druhy, **vrabec polní** (poznávacím znamením jsou černé tvářičky) i **vrabec domácí** (sameček je kontrastnější, má šedé temeno, samička je nenápadně zbarvená). Vrabce je možné vidět po celý rok, jak poskakují po zemi a sbírají semena a drobečky. Vrabec domácí si staví pod střechami domů velké hnízdo, ve kterém často hnízdí i několik párů dohromady.

Červenka obecná (snadno zapamatovatelná díky oranžové náprsence a přední části hlavy, oči má jako dva tmavé korálky) je v okolí našich obydlí k vidění po celý rok, ale málokdo ví, že se jedná o dva různé ptáky. Ti, co vidíme v létě, v říjnu odlétají do Středomoří a vystřídají je ptáci ze severu. Sameček červenky na jaře přilétá dříve a vyhledá místo pro hnízdo, zpěvem upozorňuje, že si zabral území a je-li třeba, neváhá o něj bojovat.

Brhlík lesní je také snadno rozpoznatelný svým zbarvením (šedomodrá záda a oranžové břicho), zvláštním tvarem těla a hlavně pohybem – skáče hlavou dolů po kmenech stromů. Hnízdí často v opuštěných hnízdech datla nebo strakapouda, jen otvor si přizpůsobí svojí velikostí zalepením kašičkou z hlíny a slin. Vrstva bývá tlustá i dva centimetry a po zaschnutí nejde lidskou rukou ulomit, jak je pevná. Brhlík si dělá zásoby na zimu, v různých skrýších si schovává semena a plody. Přes léto se živí hlavně hmyzem vázaným na stromy.

Pokud ptákům v zimě nabízíme také velké lojové koule, může naši zahradu navštěvovat **strakapoud velký**, až 25 cm velký černobílý pták s rudým polem mezi břichem a ocasem s rudou skvrnou v týle. Umí znamenitě šplhat po stromech a díky silnému zobáku vydlabávat hnízda v dutinách stromů. Své teritorium si také označuje zobákem, hlasitým poklepáváním (namísto zpěvu, jak to dělají ostatní ptáci). Na pobyt strakapouda nás v lese může upozorňovat tzv. kovárna, škvíra nebo prasklina ve stromě, do které strakapoud zaklíní šišku, ořech nebo pecku, aby se pohodlně dostal dovnitř. Pod těmito kovárnami bývá velké množství vyjedených šišek, ořechů a pecek. Stejným způsobem pracuje také výše zmíněný brhlík (ten jen zpracovává oříšky a semena). Vedle těchto kováren existují i takové, které si strakapoud sám zhotovuje – na jaře vyklovává ot-

Strakapoud

vory do stromů a v zimě si do nich uchycuje špičkou ven šišku, kterou postupně rozklovává a lepivým jazykem se dostává až na semínka. Pak si šišku otočí, aby vykloval zbytek. Díry jsou vytesány 3–4 centimetry od sebe, v několika řadách nad sebou.

Častým návštěvníkem krmítek je i **zvonek zelený**, který ale na krmítka přilétá, až když dojde potrava

Krahujec

v lese, nejčastěji až v průběhu ledna. K ostatním ptákům je agresivní, obvykle zabere celé krmítko a nikoho tam nechce pustit.

Krásný pták s výraznými kontrasty je **stehlík obecný**. Se svojí červenobíločernou hlavou a žlutočernými křídly je nepřehlédnutelný (jen mladí ptáci červenou postrádají). Často přilétají minimálně v páru.

Občas se na krmítku objeví **pěnkava jikavec**, která je u nás k vidění jen v zimě, protože patří k tažným ptákům, kteří přilétají ze severní Evropy. Vyhledává oblasti s bukovými lesy, bukvice jsou totiž pro jikavce důležitou potravou.

Rozkrojená jablka vyhledává **drozd kvíčala**, který se snaží k zemi v menším hejnu. Je to nejbarevnější drozd, při letu si můžeme všimnout bílých per na spodní straně křídel. Kvíčale hrozilo téměř vyhynutí, protože byla při svých tazích lovena jako oblíbená pochoutka. Zajímavý je její způsob obrany před dravcem – celé hejno na dravce dokáže zaútočit a postříkat ho trusem tak, že není schopen letu.

Pokud máte krmítko přístupné i pro větší ptáky, může ho navštěvovat i pár **hrdličky zahradní**. Ta pochází z Indie, přes Malou Asii a Balkán se dostala až k nám, ale až v padesátých letech minulého století. Významnou roli sehrálo pěstování kukuřice, kterému se u nás zemědělci výrazně začali věnovat v druhé polovině 20. století. Ještě v osmdesátých letech byl povolen její odstřel, protože často ve větších hejnech nalétala do venkovských dvorů. Hnízdí až pětkrát do roka, často i poslední snůšku vajec nebo čerstvě narozená mláďata zastihnou ranní mrazíky.

Z dalších ptáků na krmítka létá i **kos černý**, **dlask tlustozubý**, **hýl obecný**, **čížek lesní** a další ptáci, pro jejichž popis tu už není prostor.

Mimo krmítka však nesmím opomenout ani několik druhů dravců. **Káně lesní** netřeba představovat. Často v zimě posedává v alejích u pole nebo plachtí ve výškách, hledajíc kořist. Ve velkých obloucích pomalého letu dokáže bez pohybu křídel stoupat vzhůru. Myši a další drobné živočichy loví střemhlavým letem z velké výšky nebo z posedu či stromu.

Menší, ale zajímavější dravec je **krahujec obecný**, trochu podobný jestřábu, dospělí samci mají oranžovohnědé pru-

hy na spodku těla, hřbet břidlicově šedý. V zimě se u nás objevují krahujci ze severských zemí. Hnízdo si stavějí v mladých smrkových porostech, složené z větviček. Je velmi nenápadné a často se dá najít jen díky stříkancům trusu, které mladí vystřikují velkým obloukem ven. Zajímavostí je, že mláďata umí krmít jen samice, samec potravu pro mládě jen samici předá a ta ji upraví na vhodnou konzistenci. Shánění potravy není jednoduché, jedno mládě denně spotřebuje asi 4 ptáky velikosti vrabce. Krahujec přitom snáší 4–6 vajec. Krahujec loví zcela jiným způsobem než káně. Využívá momentu překvapení a loví ptáky za letu. Jeho povahu dobře ilustruje Bohuslav Záborský na konci 19. století: „*Potměšilý chlapík tento bývá obyčejně skryt a nerad se ukazuje na otevřené rovině, často však spatřuje se (...) náhle vyraziv ze své skrýše přepadne vyvolenou obětí... Rovněž ptáci zavření v klecích neb za okny nejsou před ním jisti. Prudce vraziv do skleněné tabule, rozbije ji a pronásleduje ptáka po světnici nedbaje křičících obyvatelů.*“

Na závěr bych ráda zmínila ještě jednoho zajímavého ptáka, kterého můžeme při troše štěstí spatřit i na zahradě, častěji však v lese, a to **křivku obecnou**. Svě jméno získala podle zahnutého zobáku, který často přečnívá přes špičku k jedné nebo druhé straně. Sameček je červený, samička zelená (ještě asi o 3 centimetry větší než sýkora koňadra). Tento druh křivky je zcela závislý na smrku, její zobák je uzpůsoben k páčení semen ze smrkových šišek. Pokud jí dojde potrava, může v celých hejnech zalétat na různá místa podle výskytu smrků, je tedy jen částečně tažná, v závislosti na množství potravy. Často může, v době dostatku potravy, hnízdit i v zimě. Hnízdo je z větví, lišejníků a srsti, hodně hluboké, se silnými stěnami, aby v zimě nepromrzlo. Mláďata opouští hnízdo brzo, ale musí být rodiči krmena, protože nemají od narození křivý zobák vhodný k vybírání semen šišek. V souvislosti s křivkou musím zmínit ještě jednu zajímavost. Pokud křivka zahyne, její tělo se dlouho nerozkládá. Semena šišek, kterými se živí totiž obsahují mnoho pryskyřičných látek (které brání hnilobným procesům), a tak se křivky vlastně zaživa mumifikují. Existují příklady neporušených ptačích těl dvacet let starých.

Na závěr bych ráda připomněla, jakým krmivem je vhodné ptáky přikrmovat. Kromě již zmíněných slunečnicových semen (ale neloupaných, loupaná mohou často žluknout) a lojových koulí koupěných ve specializovaných prodejnách i vytvořených doma můžete ptákům přilepšit například makovicemi zapíchnutými do země, kukuřicí, jádérky z jablek (častěji však rozkrojenými jablky). V žádném případě nedávejte zbytky z kuchyně, drobečky z pečiva či buchety. Ptáci často toto krmivo sezobou, vypadají spokojeně, ale čeká je mnohdy nepřijemná, pomalá smrt. Zvláště sůl na zbytcích pečiva je pro ně osudným zabijákem. Přikrmování ptáků nám přináší i mnohý prospěch, ptáci se často na jaře a v létě vracejí a pomohou nám se škůdci na naší zahradě. Rodina sýkor může od škůdců ochránit i sad čítající 40 stromů!

V jarním čísle se budu věnovat ptákům tažným, kteří na zimu odlétají do teplejších krajín, a ptákům stálým, kteří se však nevydávají na krmítka a potravu si umí obstarat sami.

VZPOMÍNKY SVATÉHO MIKULÁŠE

Když jsem v pondělí ve Slatinkách potkala sv. Mikuláše, rozhodla jsem se mu položit pár otázek. Jak sám říká, do Slatinek jezdí odjakživa, takže za tu dobu má spoustu vzpomínek. Měl sice naspěch – ono taky navštívit 26 rodin není žádná maličkost a zabere to klidně pět hodin! Přesto si na mě vyšetřil chvilíčku. Čerti trochu hurovali a řinčeli řetězy, ale já jsem se nedala. Takže vám můžu předložit pár příhod, tak jak je sám sv. Mikuláš vyprávěl...

VYKUTÁLENÝ DÁREK

Jak je zvykem, připraví si rodiče dárky pro děti před vstupem do domu. Ať už v zádveři, nebo pod keře. Našli jsme tak jednu igelitku přede dveřmi. Zazvonili jsme a vešli obdarovat děvčátko. Po uvítání a krásné básničce chtěl Mikuláš holčičce už už dát dotyčný dárek. Najednou vidí, že mu anděl strká něco úplně jiného. Dívka tedy naštěstí dostala, co měla připraveno od rodičů. Až venku jsme pak zjistili, že obsahem oné igelitky bylo špinavé oblečení a pracovní boty, co si zapomněl tatínek venku, když se vracel z několikadenního pracovního pobytu. Dlouho jsme se tomu smáli a dodnes vzpomínáme...

LÍTOST

Jednou jsme šli do rodiny se dvěma kluky, kde nás vždycky čekalo nějaké překvapení. Ani tenkrát kluci neklamali. Když se sv. Mikuláš zeptal, jestli byli hodní a polepšili se, mladší chlapec poctivě začal líčit, co vyváděl. Kde zapomněl tašku s učením, co rozbili a pak začal slzet a vyhrknul: „Scipl nám Píďa!“ A oba bráškové se rozplakali. „Kdo byl Píďa?“ ptal se Mikuláš. „No přece andulka, ptáček!“ A plakali usedavě dál. Mikuláš chtěl zachránit situaci, tak povídá: „Nebudte smutní, on je v nebičku a lítá z obláčku na obláček a vesele pípá – vidí andílku, že jsi ho tam viděl?“ Udivený anděl se sice nezmohl na slovo, ale horlivě kýval hlavou. Hoši se zklidnili, dostali dárečky, a když anděl slíbil, že Píďu bude opatrovat a hrát si s ním, bylo zase dobře.

ROZTRHANÝ ANDĚL

Před lety dělali sv. Mikuláši čerty taková odrostlejší děcka. Škorpily se a vyváděly alotria. Před jedním domem přescočily záhon růží. Anděl se samozřejmě nechtěl nechat zahanbit, nadnesl se s nebeskou lehkostí a skočil taky. Nepočítal však, že dlouhý bílý šat se mu zachytí o trny a on uvízne. Jak se snažil udělat krok zpět, zapletl se ještě víc. Pekelníci se mu smáli, až se váleli po zemi. Anděl jim napřed úplně nenebesky nadával a nakonec je zoufale prosil o pomoc. Čertům se ho zželelo a šli ho vytahovat, jenže trny zachytily i je. No, trvalo tenkrát skoro půl hodiny, než mohli všichni pokračovat v nadílce. S potrhaným a špinavým andělem.

SPRÁVNÍ ČERTI

Občas ve Slatinkách doprovázela Mikulášovu skupinku parta zvědavých výrostků. Všelijak se pošklebovali, házeli petardy, ale přitom se drželi v uctivé vzdálenosti od čertů. Jednou na ně ale pekelníci – urostlí statní mládenci – pěkně vyvráli. Uprostřed vsi byl tenkrát zaparkovaný autobus skupiny SAX. Sv. Mikuláš s andělem a dvěma čerty stoupali cestou ke hřišti. Ale třetí čert se schoval za autobus a čekal, až ho rozverní drzí kluci přejdou. Potom s obrovským rachotem a řinčením o plechový autobus vystartoval. Nemusím vám asi líčit, jak strašně se kluci vylekali. Rozpřchlí se na všechny strany jako když střelí, padali a křičeli. Jednoho z nich čert doběhl a myslím, že mu tenkrát dal co proto. Ten večer byl dotyčný čert vyhodnocen jako opravdový pekelník. Věřím však, že dnes na tu příhodu vzpomínají s úsměvem i tehdy pořádně vystrašení kluci.

Čertovský pytel na neposlušné děti letos zůstal prázdný. Znamená to, že ve Slatinkách máme jen samé hodné potomky :-) Tak zase za rok na viděnou, budeme se těšit!

Sv. Mikuláš s celým svým doprovodem

Tenhle statečný klouček nejenže bezchybně odříkal básničku, ale také donesl sv. Mikuláši vlastnoručně vyrobený dárek.

OPRAVDOVÝ PEKELNÝ OHEŇ

Před lety nebylo na vesnici skoro žádné venkovní osvětlení ani žádné svítící ozdoby, takže venku bylo hodně špatně vidět. Mikuláše zase doprovázela parta pubertáků s čertovskými nápady, prskavkami a podomácku vyrobenými petardami. V jednom domě se děti tak bály, že rodiče sv. Mikuláše dosti nevhodně a hrubě vykázali o dům dál. Doprovodným hochům se naskytla příležitost, a když viděli ustrašená dítka s nosem přilepeným na skle, jak zírají do tmy, jestli už je Mikuláš a hlavně čerti pryč, řekli si, že si z nich udělají legraci. Na venkovní parapet nasypali třaskavou směs a tu zapálili. Sotva stačili utéct do nejbližších keřů, když nastalo obrovské vzplanutí a rámus. Děti za sklem se tak polekaly, že strhly záclonu, závěs a nejspíš, jak padaly pozadu do pokoje, převrátily i nábytek. No, byla to obrovská mela. Jen díky velikému štěstí, se tenkrát nikomu nic nestalo.

Se sv. Mikulášem mluvila Monika Prokopová

Mužský pěvecký sbor SLAVÍK

si vás dovoluje pozvat na každoroční

ZPÍVÁNÍ KOLED U KAPLIČKY

Na trumpetu zahraje koledy Josef Macháč,
na kytaru a housle

Monika Vránová a Julie Chudobová.

Pátek 23. prosince 2016 v 17 hodin

*Zveme vás na tradiční
Novoroční výstup na Kosíř!*

BOHOSLUŽBY O VÁNOCÍCH

Kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Slatinicích

- 24. 12. 2016 mše svatá v **19.30** hodin
- 25. 12. 2016 mše svatá v **10.45** hodin
- 26. 12. 2016 mše svatá v **10.45** hodin
- 31. 12. 2016 mše svatá v **18.00** hodin
- 1. 1. 2017 mše svatá v **10.45** hodin

SPORTOVNÍ KLUB SLATINKY
pořádá již 9. ročník

ROCKOVÉHO PLESU

Termín konání 21. ledna 2017 v 19.30
v sále obecního úřadu

Také letos nabízíme bohatou tombolu,
italské speciality od mistra Tonina,
skupinu Sax rock Slatinky
a jako vždy – dobrou náladu
v příjemném prostředí u vína či co kdo má rád.

Srdečně zveme!

**Přejeme všem občanům Slatinek
a příznivcům sportu svátky plné pohody,
hodně zdraví, štěstí a spokojenosti
do nového roku 2017.**

SPORTU ZDAR, 21. LEDNA NAZDAR!

Letos jsme se děti ptali, co si přejí od Ježíška a co do nového roku?

Jáchym (4 roky)

Já bych chtěl nářadí jako má táta a hasiče DUPLO. Do příštího roku obrázek dinosaura na stěnu jako má Vojta a knížku o vesmíru jak má Vojta.

Johanka (2 roky)

Dárek. Hmmm, nevím.

Vojta (8 let)

Přeju si něco k poznávání vesmíru a stolní hru Superfarmář, tu máme v družině a je úplně nejlepší. Do příštího roku si přeju, aby se nám dařilo. To je jedno obrovský přání.

Matěj (5 let)

11 autíček hotwhels, oblek Spidermana. Aby byli všichni zdraví aji já, a aby si všichni nosili dárky.

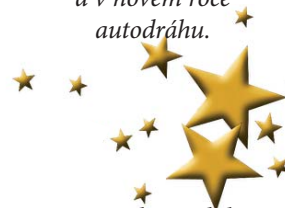

Terežka (5 let)

Od Ježíška bych chtěla vaničku pro Aničku (tj. panenka) se sprchou a do nového roku sníh na sáňkování.

Tomášek (4 roky)

Od Ježíška dlouhé auto a v novém roce autodráhu.

Štěpán (3 roky)

Nějaký autíčko, takový dlouhý, nějaký dárečky a oblek Supermana. Do nového roku nevím. Dobrý.

Julie (13 let)

Od Ježíška bych si přála pyžamo, ponožky, mobil, elektronický snímač na housle a nějakou tu knížku. V novém roce si přeji dobré známky, hodně úspěchů, štěstí a zdraví.

Anička (5 let)

Od Ježíška růžové náušnice a růžové šatičky se sukýnkou. Eště jednu paní učitelku Jarušku.

Michal (11 let)

Počítač, pistoli airsoft a taky vysílačku. Aby nám příští rok zůstala hodná paní učitelka a měl jsem lepší známky.

Ondrášek (3 roky)

Svítilící meč

Terežka (6 let)

Dárečky nechám na Ježíškovi, budu aspoň překvapená. Do nového roku všem hodně zdravíčka.

Tomík (10 let)

Od Ježíška bych chtěl telefon a v novém roce hodně zážitků.

Své názory, nápady a připomínky pište na novinky-slatinky@atlas.cz • Zpravodaj je tu pro vás! Zájemcům nabízíme zaslání Zpravodaje a případných podkladových materiálů, které se nevešly do čísla, elektronicky.

Nezávislý Zpravodaj aneb novinky v obci Slatinky • Hrazeno redakční radou a příznivci Zpravodaje.

Redakce tohoto čísla: Ing. Oldřich Prokop, tel.: 775 763 070, doc. Mgr. Ondřej Jakubec, PhD., Ing. Jan Chudoba, František Hrazdil a Ing. Tomáš Navrátil.

Grafické zpracování a technická redakce: Monika Prokopová.